

Sygn. akt I CZ 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko B. Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 czerwca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r., po rozpoznaniu sprawy w wyniku apelacji powoda M. S., uchylił w wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2013 r. w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. oddalił powództwo M. S. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego B. Spółki z o.o. w W. kwoty 144 000 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2009 r. przyjmując, iż powód nie ma legitymacji do dochodzenia wierzytelności, którą opierał na podstawie umowy cesji zawartej w dniu 11 marca 2011 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że powodowi M. S. nie przysługuje legitymacja czynna i z tej przyczyny doszło do nierozpoznania istoty sprawy. Sąd Okręgowy niezasadnie uznał, że wymieniona umowa cesji jest nieważna. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny, w konsekwencji Sąd Okręgowy zaniechał zbadania merytorycznej podstawy powództwa o zapłatę.

W zażaleniu na wyrok Sądu drugiej instancji strona pozwana B. Spółka z o.o. zarzuciła naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. polegające na niewłaściwej ocenie prawnej sprawy i przyjęciu, że nie doszło do rozpoznania jej istoty. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że kontrola, której dokonuje Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenie na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji, tj. zażalenie określone w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., ma charakter formalny i odnosi się do przesłanek uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. W postępowaniu wszczętym w wyniku wniesienia zażalenia na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Sąd Najwyższy bada jedynie poprawność zastosowania art. 386 § 2 i 4 k.p.c. przez sąd drugiej instancji, innymi słowy, bada, czy rzeczywiście wystąpiły wskazane przez sąd drugiej instancji przesłanki uchylenia zaskarżonego wyroku, którymi zgodnie z art. 386 § 2 i 4 k.p.c. mogą być: nieważność postępowania, nierozpoznanie przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Zażalenie na orzeczenie

sądu drugiej instancji ma służyć skontrolowaniu, czy zostało ono prawidłowo wydane w jednej z sytuacji przewidzianych w art. 386 § 2 i 4 k.p.c. Przedmiotem oceny Sądu Najwyższego nie są natomiast zasadność roszczenia i stanowisko zajęte przez sąd drugiej instancji co do meritum sprawy. Zażalenie wniesione na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie jest środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy wyroku (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2012 r., IV CZ 147/12; z dnia 7 marca 2013 r., II CZ 193/12, niepubl.; z dnia 24 maja 2013 r., V CZ 156/12, niepubl.; z dnia 20 września 2013 r., II CZ 51/13, niepubl.; z dnia 15 maja 2014 r., II CZ 17/14, niepubl.; z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 68/14, niepubl.; z dnia 3 października 2014 r., V CZ 61/14, niepubl.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji następuje wówczas, gdy sąd nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Do przesłanek tych zalicza się brak legitymacji procesowej strony, czynnej lub biernej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22, z dnia 13 marca 2014 r., I CZ 10/14, niepubl.; z dnia 6 sierpnia 2014 r., I CZ 48/14, niepubl.; z dnia 28 listopada 2014 r., I CZ 91/14, niepubl.; z dnia 21 maja 2015 r., IV CZ 10/15, niepubl.).

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny, prezentując odmienny pogląd odnośnie ważności umowy cesji, prawidłowo zakwalifikował zaistniałą sytuację procesową, jako uzasadniającą - zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. - uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.